MAGYARORSZÁGIKÉNT MINDEN SZÉKELY SZÓT ÉRTEK

Zorkóczy Zenóbia

– beszélgetés Farkas Adrienne újságíróval –

Tizenkilenc évesen láttam először Erdélyt, és mikor megérkeztünk, akkor le kellett ülnöm a földre, mert utolért a zokogás. Valami olyan boldogságot, olyan otthonlétet érzek ott, amit nem tudok megmagyarázni, pedig genetikailag nincs kötődésem Erdélyhez – vallja Farkas Adrienne budapesti újságíró, akit abból az alkalomból kérdeztünk, hogy március 15-én megkapta a Táncsics Mihály-díjat.

– Közösségi oldaladon azt olvastam, hogy már csak azért is beoltatod magad, hogy Erdélybe jöhess... Honnan ez a mérhetetlen vonzalmad vidékünkhöz?

Fotó: Dávid Botond

– Olyan budapesti családban nőttem fel, amelyben rengeteget meséltek Erdélyről. Mikor megláttam, beleszerettem, nemcsak a tájba, hanem az emberekbe is. Magyarországiként minden székely szót értek, és imádom a humorukat. Értem Muszka Sanyi szövegeit, vagy OJD Misimackóját, és értem Sántha Attilának a székely népéletről írt verseit is. Nekem olyan, ha ott vagyok, mintha kaptam volna egy földi mennyországot, ahol igazán boldog lehetek.

– Még arra is képes voltál hosszú ideig, hogy felülj rozzant vonatokra és zötykölődj egész éjjel, hogy reggel kialvatlanul interjút készíts erdélyi közéleti személyiségekkel vagy művészekkel.

– Ez nem volt részemről egyáltalán áldozat, mert ilyenkor ott lehettem legalább egy napot, és teljesen feltöltődtem. Mikor vissza kell mennem, akkor szokott baj lenni, mert szó szerint fájdalmat érzek, amint elindulok Sepsiszentgyörgyről visszafele, és elhagyom Háromszéket, majd Brassót és a Szászföldet... Van egy híres festmény, melynek címe *Izabella királynő visszatekint Erdélyre*, mely egy klasszikus akadémista kép a tizenkilencedik század végéről. Na, úgy érzem magamat, ahogy ő is meg van festve, olyan háborodottnak...

– Megismerted az erdélyi értelmiség legjavát. Milyen kép alakult ki benned rólunk? Milyen emberi anyag van itt?

– Én azt érzem, hogy ott fajsúlyos magyar kultúra él, és emiatt van remény a jövőre. Olyan fajta irodalom, amelyben jól és szellemesen mondanak el történeteket. Valószínűleg pont azért, mert az erdélyi értelmiség még a legjobb korszakában is mindig nyomás alatt élt. Ezt pedig csak úgy lehet elviselni, hogy vagy röhög az ember, vagy belebolondul. Ez a nyomás nincs rajta a magyarországi értelmiségen, ezért képesek teljesen hülyeségeken keseregni, mely az irodalomban néha hamisan cseng, tehát úgy érzed néha, hogy a mondanivalónak se füle, se farka. Most próbálj meg itt Székelyföldön egy olyan könyvet vagy írást kiadni, aminek nincs tétje és hamis történeteket mesél: egyszerűen kiröhögnek. Az erdélyi értelmiség nagyon komplikált műfaj. Szeretem.

Egy pályafutás története

– Március 15-én megkaptad az egyik legrangosabb magyar állami kitüntetést, melyet újságíróknak adnak, a Táncsics Mihály-díjat. Kérlek, vázold fel újságírói pályafutásodat...

– Először elvégeztem a Magyar Nemzet újságíró-iskoláját tizenkilenc éves koromban. Utána ott maradtam, de ezzel párhuzamosan elkezdtem egyetemre járni, ahol szívem vágya teljesült, és régi erdélyi irodalmat tanulhattam. Volt egy osztálytársam az egyetemen, aki a rádióban dolgozott, és bevitt engem is. Akkor a Petőfi Rádió még nem zenét adott, hanem riportokat. Ifjúsági csatornaként működött, és volt terep arra, hogy a fiatalok gyakoroljanak. Az *Ötödik sebesség* és a *Reggeli csúcs* tiniműsorok voltak, ezért rengeteg tiniújságíró kellett hozzájuk. Így odakerültem, ott rádióztam egészen 1993 elejéig. Onnan a televízió egyetlen Híradójához hívtak, életem meghatározó korszaka volt. Például, mikor ’94-ben a Fidesz csak hét százalékot kapott, és éppen hogy bejutottak a parlamentbe, kiküldtek terepre, és megkérdeztem Orbán Viktort, hogy beáll-e az SZDSZ-MSZP koalícióba. Azt válaszolta, hogy inkább lesz Nemecsek, mintsem beálljon a vörösingesek közé.

’94-ben, amikor felállt a Horn-kormány, egy perc alatt kirúgtak mindenkit, így átmentem a Demokratához, ahol el őször klasszikus riporter voltam, aztán csináltam egy interjúrovatot *Arckép* címmel. Itt 214 interjút készítettem, közben férjhez mentem, és anya lettem, de az interjúim minden héten megjelentek. 2002-ben kerültem át újra a Magyar Nemzethez, ami elképesztően jó szakmai közeg volt. A hétvégi Magazinja az ország egyik legszínvonalasabb kiadványának számított. Aztán 2015-ben, mikor a híres G-napon kettévált a Magyar Nemzet szerkesztősége *(ekkor jelentette be a lap tulajdonosa, hogy médiaháborút indít Orbán Viktor ellen – szerk.)*, én is felmondtam. Utána következett egy igen keserves, két és fél éves munkanélküliség. Mindenfelé dolgoztam, a Gasztroangyaltól elkezdve a Nők Lapjáig. Végs ő soron szórakoztató volt, ha visszatekintek, mert sok helyen megfordultam. Az M5-nek is csináltam kulturális műsorokat. 2018-ban visszamentem a Kossuth Rádióhoz, a Vasárnapi újsághoz.

– Mi a titka annak, hogy az ember a rádióban könnyedén, tartalmasan és jól beszéljen?

– Talán azért tudok hitelesen rádiózni, vagyis hatásosan beszélni, mert újságíróként megtanultam fogalmazni, és úgy elmondani dolgokat, hogy a hallgató érezze, gondolatom az övé is, neki is ez volt pont a nyelve hegyén, csak nem tudta ilyen frappánsan megfogalmazni.

FARKAS ADRIENNE 1971-ben született Budapesten. Az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán végzett. Harmincéves újságírói munkásságát a következő kitüntetésekkel jutalmazták: 2005-ben Minőségi Újságírás-díjat kapott az orvoselvándorlásról szóló cikkéért, 2011-ben Semmelweis Média Díjat, 2012 januárjában Családbarát Média Díjat, 2013-ban a Magyar Nemzet Aranytollát, 2021-ben pedig Táncsics Mihály-díjat.

LAPSZÁMUNK SZERZŐI

Bálint Tamás (1985, Székelyudvarhely) költő, közgazdász
Borsodi L. László (1976, Csíkszereda) költő, irodalomtörténész, kritikus, tanár
Czegő Zoltán (1938, Bukarest) költő, író, újságíró
Farkas Wellmann Éva (1979, Marosvásárhely) költő, szerkesztő, kritikus
Ferencz Imre (1948, Kászonaltíz) költő, szerkesztő
György Attila (1971, Csíkszereda) író, újságíró, szerkesztő
Ilyés Krisztinka (1999, Keszthely) költő
Keszthelyi György (1955, Kolozsvár) költő, író
Laczkó Vass Róbert (1976, Gyergyóremete) színművész, énekes, költő
Miklóssi Szabó István (1977, Sepsiszentgyörgy) író
Murányi Sándor Olivér (1974, Székelyudvarhely) író
Muszka Sándor (1980, Kézdivásárhely) költő, író
Orbán János Dénes (1973, Brassó) költő, író, drámaíró
Péter Beáta (1982, Csíkszereda) író, teatrológus, újságíró
Sántha Attila (1968, Kézdivásárhely) költő, író, irodalomtörténész
Szilágyi-Nagy Ildikó (1978, Veszprém) író, szerkesztő
Tarpai Zsófia (2005, Ungvár) költő
Varga Melinda (1984, Gyergyószentmiklós) költő, szerkesztő
Vári Csaba (1978, Székelykeresztúr) költő
Zorkóczy Zenóbia (1971, Székelyudvarhely) színésznő, előadóművész
Zsidó Ferenc (1976, Székelyudvarhely) író, szerkesztő, műfordító, tanár, néprajzkutató

Lapszámunkat **Sárosi Mátyás Zsolt** (1985, Kézdivásárhely) képzőművész alkotásaival illusztráltuk.

MEGVALÓSULT A MAGYAR KORMÁNY TÁMOGATÁSÁVAL
MINISZTERELNÖKSÉG NEMZETPOLITIKAI ÁLLAMTITKÁRSÁG
BETHLEN GÁBOR Alap

Lapunk az **Előretolt Helyőrség lapcsalád** tagja • Kiadja az **Erdélyi Médiatér Egyesület.** Cím: RO-410010 Nagyvárad, Mihai Eminescu u. 62/1. • Kiadásért felelős: **Mohácsi László Árpád** • Felelős szerkesztő: **Sántha Attila** • Szerkesztők: **Bálint Tamás, Muszka Sándor, Péter Beáta, Varga Melinda** • Főmunkatárs: **Miklóssi Szabó István** • Szerkesztőségi titkár: **Péter Beáta** • Tördelés, korrektúra: **Príma Press Kft.** • Szerkesztőség: RO-530211 Csíkszereda, Márton Áron utca 18.• Postai cím: Előretolt Helyőrség, RO-530220 Csíkszereda, OP 1, CP. (postafi ók) 31. E-mai**office@eloretolthelyorseg.ro** • ISSN 2601-8446, ISSN-L 2601-844 • **www.helyorseg.ma**